

Nr 4.

Ankom till Riksdagens kansli den 20 februari 1913 kl. 3 e. m.

Andra kammarens fjärde tillfälliga utskotts utlåtande nr 4, angående herr Martins motion, nr 220, om skrivelse till Kungl. Maj:t angående lättnader i avseende å de till Danviks hospital utgående s. k. rekognitionsavgifter.

I motion inom Andra kammaren, nr 220, har herr *Martin* hemställt, att Andra kammaren ville för sin del besluta, att Riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning, huruvida i gällande bestämmelser rörande de till Danviks hospital utgående s. k. rekognitionsavgifter ändringar kunna vidtagas i syfte att vinna lättnader, särskilt med hänsyn till de lägenheter, som avsöndrats till s. k. egna hem och som mestadels hava sitt största värde i därå uppförda byggnader, samt vidtaga de åtgärder, vartill utredningen kan föranleda.

Beträffande motiveringen för detta yrkande hänvisas till motionen.

Vid 1912 års Riksdag väcktes inom Andra kammaren av samma motionär, under anförande av i huvudsak samma motivering som för förevarande motion, en motion, nr 228, vari hemställdes, att Riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, det Kungl. Maj:t täcktes låta närmare utreda frågan om tillkomsten och lagligheten av de rekognitionsavgifter, som Danviks hospital alltjämt utkräver vid försäljning av från Danvikens hospitals-hemman avsöndrade jordområden, särskilt med hänsyn till de lägenheter, som avsöndrats till s. k. egna hem och som mestadels ha sitt största eller egentliga värde i därå uppförda byggnader, samt i den för hospitalsstyrelsen gällande instruktion meddela de ändringar, vartill utredningen kan föranleda, och som rätt och billighet kräva.

Samma frågas behandling vid 1912 års Riksdag.

Bihang till Riksdagens protokoll 1913. 13 saml. 4 afd. 4 häft. (Nr 4.) 1

Denna motion hänvisades för förberedande behandling till Andra kammarens fjärde tillfälliga utskott, som, efter att hava redogjort för en inom kammarkollegium pågående utredning angående avlösning av frälseräntor från Danvikshemman, anförde följande:

De s. k. rekognitionsavgifter, som utgå till Danviks hospital, utgöra i sin nuvarande form en extra beskattning av lägenhetsinnehavare å Danvikshemman, vilken otvivelaktigt måste verka i hög grad hämmande på egnahemsverksamheten i dessa trakter. En ändring i detta förhållande finner utskottet vara behöflig.

Visserligen hava, såsom ovan nämnts, hithörande spörsmål gjorts till föremål för utredning på grund av från innehavare av Danvikshemman till Kungl. Maj:t ingivna framställningar, men det är ovisst, huruvida denna åt kammarkollegium uppdragna utredning kommer att täcka alla de fall av rekognitionsavgifter, som i motionen omförmälas. Den i sammanhang med frågan om frälseräntornas avlösning åt kammarkollegium uppdragna utredningen rörande till Danviks hospital utgående räntor och rekognitionsavgifter torde också i huvudsak hava till syftemål att bevaka kronans intressen vid en blivande ränteavlösning. Motionären däremot önskar framför allt, att egnahemsintresset därvid måtte bliva tillbörligt tillgodosett.

Därtill kommer, att för utredningsarbetets inriktande det kan vara fördelaktigt, att behovet av sådana ändringar i gällande bestämmelser, som kunna befrämja egnahemsverksamheten å området ifråga, bliver särskilt understruket.

Vad beträffar frågan om tillkomsten och lagligheten av ifrågavarande rekognitionsavgifter, anser utskottet, att utredning därom icke särskilt behöver begäras, alldenstund den frågan med säkerhet torde kunna förväntas komma att ingå i det pågående utredningsarbetet.

Utskottet hemställde, att Andra kammaren ville för sin del besluta, att Riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning, huruvida i gällande bestämmelser rörande de till Danviks hospital utgående s. k. rekognitionsavgifter ändringar kunna och böra vidtagas, särskilt med hänsyn till de lägenheter, som avsöndrats till s. k. egna hem, och som mestadels hava sitt största värde i därå uppförda byggnader.

Andra kammaren beslöt emellertid, på grund av under debatten framställt yrkande, att klämman skulle erhålla följande lydelse:

att Andra kammaren ville för sin del besluta, att Riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning, huruvida i gällande

bestämmelser rörande de till Danviks hospital utgående s. k. rekognitionsavgifter ändringar kunna vidtagas i syfte att vinna lättnader särskilt med hänsyn till de lägenheter, som avsöndrats till s. k. egna hem, och som mestadels hava sitt största värde i därå uppförda byggnader, samt vidtaga de åtgärder, vartill utredningen kan föranleda.

På grund av den långt framskridna tiden hann Första kammaren icke behandla detta ärende, och frågan hade sålunda för denna riksdag förfallit.

Under hänvisning till vad Andra kammarens fjärde tillfälliga utskott vid 1912 års riksdag anfört, får utskottet med anledning av herr Martins förevarande motion hemställa,

*Utskottets
yttrande.*

att Andra kammaren ville för sin del besluta, att Riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning, huruvida i gällande bestämmelser rörande de till Danviks hospital utgående s. k. rekognitionsavgifter ändringar kunna vidtagas i syfte att vinna lättnader, särskilt med hänsyn till de lägenheter, som avsöndrats till s. k. egna hem och som mestadels hava sitt största värde i därå uppförda byggnader, samt vidtaga de åtgärder, vartill utredningen kan föranleda.

Stockholm den 20 februari 1913.

På utskottets vägnar:

RICKARD SANDLER.

I detta ärendes slutbehandling hava inom utskottet deltagit: herrar Sandler, Bäckström, Andersson i Hägelåkra, Olsson i Åsen, Westlund, Lithander, Nilsson i Kristianstad, Lindqvist i Kosta, Andersson i Milsmaden och Rosenquist.